

Het belang van appellanten bij hun hoger beroep volgt op zich reeds uit de afwijzing van hun aanspraken door de eerste rechter.

De vraag of de aanspraken van appellanten in deze procedure in hoger beroep verenigbaar zijn met eerdere definitieve vonnissen, beschikkingen en/of arresten, betreft de toelaatbaarheid van de vorderingen van appellanten, maar niet van hun hoger beroep op zich.

Het hoger beroep is toelaatbaar.

18.

De openbare verkoop die op benaerstiging van de hypothecaire schuldeiser heeft plaatsgevonden is inmiddels definitief afgerond, zodat de vorderingen die appellanten hebben geformuleerd in hun laatste conclusie waarmee rekening gehouden kan worden, hoe dan ook geen enkel nuttig voorwerp meer kunnen hebben.

Bij de bestreden beschikking van 22.5.2025 werden de eisen van huidige appellanten volkomen terecht afgewezen, en werd volkomen terecht vastgesteld dat ze op geen enkel wijze vatbaar zijn voor toewijzing. De vlijmscherpe kritiek van de eerste rechter op de houding van appellanten, die duidelijk met behulp van een met generatieve kunstmatige intelligentie functionerende chatbotdienst onsamenhangende, volledig irrelevante en niet ter zake doende onzinsargumenten spuien, die dan nog onderbouwd worden met niet bestaande rechtspraak en verzonnen rechtsbronnen, kan alleen maar worden bijgetreden.

De schorsing van een definitief voltooide openbare verkoop is onmogelijk en de zelfs maar gedeeltelijke toewijzing van de aanspraken van appellanten in dit kort geding, is juridisch volkomen uitgesloten.

Het hoger beroep is dus ongegrond.

19.

De Belgische Staat (eerste en tweede geïntimeerden) en ING België maken aanspraak op een schadevergoeding wegens tergend en roekeloos hoger beroep.

De proceshouding van appellanten in de tientallen procedures, waaronder de huidige, is kennelijk deze van querulanten die telkens opnieuw te kwader trouw, op een wijze die de perken van een normale rechtsuitoefening door een normaal en bedachtzaam persoon te buiten gaat, vorderingen instellen in de wetenschap dat ze onmogelijk zouden kunnen worden toegewezen. Het aanhoudend blijven instellen van onbedachte, op ronduit dwaze en onzinnige argumenten gesteunde vorderingen, is zonder meer roekeloos en het staat vast dat dit eerste, tweede en derde geïntimeerden schade heeft toegebracht. Het hof begroot

de door dit ernstig en aanhoudend misbruik veroorzaakte schade forfaitair en in billijkheid op 7.500,- EUR voor elk van deze partijen.

20.

Nu appellanten kennelijk tegen beter weten in een standpunt blijven innemen dat om evidente redenen door de eerste rechter was verworpen omdat hun aanspraken gewoon niet vatbaar waren voor toewijzing, en zij in hoger beroep geen enkel ernstig en pertinent middel hebben aangevoerd heeft dat van aard was om de bestreden beschikking te kunnen wijzigen, is het bovendien gepast hen tot een geldboete te veroordelen bij toepassing van art. 780 bis Ger.W.

Het hoger beroep geeft blijk van een roekeloze, schadelijke overconsumptie door appellanten van het schaarse goed dat rechtsbedeling is. Nu zij wisten, minstens moesten weten dat de afloop van het geding voor hen noodzakelijkerwijze negatief zou uitdraaien, gaat het niet om de normale uitoefening van een recht, doch om misbruik ervan.

De wetgever heeft met de invoering van art. 1072 bis Ger. W., later art. 780 bis Ger.W. een kennelijk misbruik van hoger beroep willen bestraffen omdat het afbreuk doet aan een goede rechtsbedeling in het algemeen en dit ongeacht of de gedaagde in hoger beroep een eis tot schadevergoeding wegens tergend en roekeloos hoger beroep heeft ingesteld of niet.

Het hof bepaalt de boete in functie van het aanhoudende ernstige procesrechtsmisbruik vanwege appellanten op 2.500,- EUR.

21.

Krachtens art. 1017, eerste lid, Ger. W. verwijst ieder eindvonnis, tenzij bijzondere wetten anders bepalen, zelfs ambtshalve, de in het ongelijk gestelde partij in de kosten, onverminderd de overeenkomst tussen partijen, die het eventueel bekrachtigt. Gelet op de ongegrondheid van het hoger beroep zijn dit appellanten.

Krachtens art. 1018, eerste lid, 6°, Ger. W. omvatten de kosten onder meer de rechtsplegingsvergoeding in de zin van art. 1022. Krachtens artikel 1022, eerste lid, Ger.W. is de rechtsplegingsvergoeding een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij. In uitvoering van artikel 1022, tweede lid, Ger.W. worden de bedragen van de rechtsplegingsvergoeding vastgesteld in het Tarief Rechtsplegingsvergoeding (KB 26.10.2007), rekening houdend met onder meer de aard van de zaak en de belangrijkheid van het geschil. Behoudens wanneer een procedureakkoord omtrent de omvang van de rechtsplegingsvergoeding dan wel een grond of een verzoek tot afwijking van het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding voorligt, dient de rechter ambtshalve het met toepassing van de bepalingen van het Tarief Rechtsplegingsvergoeding correcte basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding te bepalen (Cass. 13.1.2023, inzake C.22.0158.N, [ECLI:BE:CASS:2023: ARR.20230113.1N.4], www.juportal.be). Dit houdt meteen ook in dat de rechter die met toepassing van de bepalingen van het Tarief

Rechtsplegingsvergoeding het correcte basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding bepaalt, daarmee het algemeen rechtsbeginsel houdende de autonomie van de procespartijen in het civiele geding (“beschikkingsbeginsel”) niet miskent.

Eerste en derde geïntimeerden maken aanspraak op de rechtsplegingsvergoeding aan het maximumbedrag. Zij menen daar aanspraak op te kunnen maken om dezelfde redenen waarom zij een schadevergoeding wegens tergend en roekeloos hoger beroep vorderden. In de concrete omstandigheden van het geschil maakt de aanspraak op een verhoogde of maximale rechtsplegingsvergoeding dubbel gebruik uit met de schadevergoeding wegens tergend hoger beroep, zodat het hof de rechtsplegingsvergoeding bepaalt op het basisbedrag. Dat basisbedrag is bij toepassing van artt. 3 en 8 KB 26.10.2007 1.883,72 EUR.

Beslissing

HET HOF, beslist op tegenspraak,

Het hoger beroep wordt toelaatbaar doch ongegrond verklaard.

De bestreden beschikking wordt op hoger genoemde gronden bevestigd.

Appellanten worden veroordeeld tot betaling aan eerste geïntimeerde van een schadevergoeding van 7.500,- EUR wegens roekeloos hoger beroep, vermeerderd met de gerechtelijke rente vanaf heden.

Appellanten worden veroordeeld tot betaling aan tweede geïntimeerde van een schadevergoeding van 7.500,- EUR wegens roekeloos hoger beroep, vermeerderd met de gerechtelijke rente vanaf heden.

Appellanten worden veroordeeld tot betaling aan derde geïntimeerde van een schadevergoeding van 7.500,- EUR wegens roekeloos hoger beroep, vermeerderd met de gerechtelijke rente vanaf heden.

Appellanten worden bij toepassing van art. 780 bis Ger.W. veroordeeld tot een geldboete van 2.500,- EUR, te innen overeenkomstig art. 780 bis, lid 3 Ger.W.

Het anders en meer gevorderde wordt afgewezen.

Appellanten worden veroordeeld tot de kosten van het hoger beroep, aan de zijde van de eerste, tweede en derde geïntimeerden elk vereffend op een rechtsplegingsvergoeding hoger beroep van 1.883,72 EUR en aan de zijde van vierde geïntimeerde op nihil.

